

Az úgynevezett magyar kormány nem Magyarországot, nem a magyar embereket, hanem a magyar nemzet érdekeitől idegen érdekeket képviseli, ráadásul saját zsebre. Működését nagyjából a gyarmatosítás korabeli nyugat-afrikai néger törzsfőnökök szerepéhez tudom hasonlítani.

Bármikor eladhatnak bennünket

Valószínű, hogy az SZDSZ-es parlamenti képviselők saját anyagi hasznukat és zsiros szakértői állásukat tartva legfontosabbnak, mégiscsak életben tartják az agonizáló Gyurcsány-kormányt – véli a Fidesz országos választmányának elnöke. Kövér László szerint nem lehetetlen egy másik forgatókönyv megvalósulása sem, és az SZDSZ, belső küzdelmei miatt, kivételesen elvszerű – bár irracionálisnak tetsző – lépésre szánja el magát, s képletesen szólva, kiveti magát az ablakon a tizedik emeletről. A Fidesz hajlandó bárkivel egyeztetni Gyurcsány menesztéséről, sőt elfogadhatónak tartaná egy szakértői kormány felállítását is az előre hozott választásokig.

VARJÚ FRIGYES

– Lesújtó véleménnyel vannak a közgazdászok Gyurcsány Ferenc adóprogramjáról, s közvélemény-kutatások szerint a választók többsége nem hisz az adócsökkentés szándékának. Politikailag ilyen színvonalú programra számított a Fidesz?

– Gyurcsány Ferenc írói munkásságának ez a sokadik meddő, konkrétum nélküli produktuma. Arra számítottunk, hogy ismét születik egy olyan dokumentum, amely ugyanúgy nem valósul meg, mint a megelőző kormányprogramok 'sora'. Szemlélatomást az a cél vezérelte a szerzőt, hogy kapaszkodók álljanak az SZDSZ-es támogatók rendelkezésére. Nagy szükség van ezekre, ha az ő segítségükkel akar hivatalban maradni.

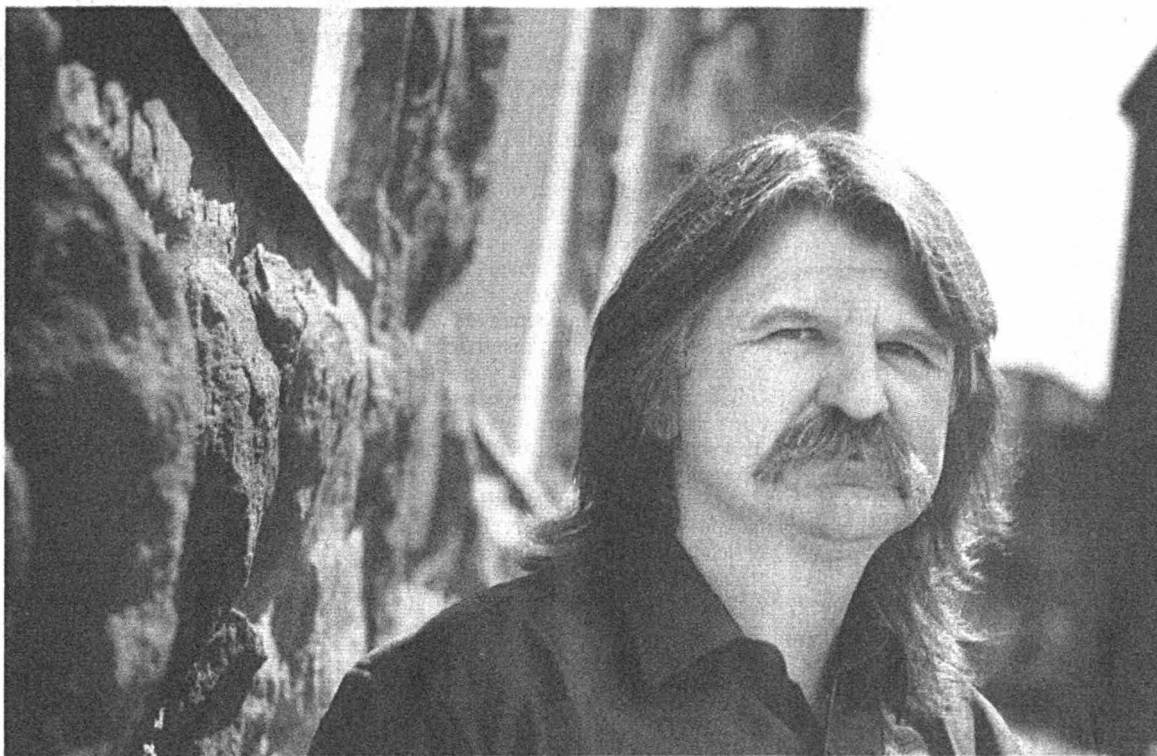
– Gyurcsány Ferenc miért nem váltatható le?

– Mindaddig, amíg az Országgyűlés képviselőinek többsége nem gondolja úgy, hogy meg kell tőle vonni a bizalmat, vagy hogy vissza kellene adni a mandátumukat a választóknak, akiket családsággal, megítélésével bírtak rá az MSZP-SZDSZ-koalíció támogatására 2006-ban, addig a magyar alkotmányos berendezkedés szerint jogi értelemben Gyurcsány Ferenc tekinthető miniszterelnöknek. De szeretném felhívni mindazok figyelmét, akik a magyar alkotmányos berendezkedésben látják a hibát, hogy nincs olyan alkotmányos berendezkedés a világon, amely a gazemberekre és a bűnözőkre alapozna. Minden alkotmányos berendezkedés – ha az valóban jogállamot és demokratikus rendszert hoz létre – a jóhiszemű emberek erkölcsi normákon alapuló tevékenységére épít.

– Politológusok szerint az ország gyorsuló sebességgel zuhan az önkényuralmi berendezkedés felé.

– Magam is elkeseredéssel tapasztalom a 2002 óta tartó bomlási folyamatot, amelyben az egyébként sem túl erős demokratikus berendezkedés feléi tartalékait, újabb lépésekkel tolvai ki az embereket türethatarát, az illegitim és jogtörő államhatalmi cselekvés mozgásterét. Erre számtalan példát lehetne felhozni a rendőri önkénytől a hivatalok törvénytörésén át egészen odáig, amikor a parlamenti képviselők többsége úgy fogad el egy törvényt a kormány előterjesztésére, hogy már az elfogadás pillanatában pontosan tudja, egyetlen betűjét sem fogják betartani – ahogy tették ezt 2005 késő őszén, az „öt évre szóló” adócsökkentési törvénnyel. Úgy gondolták, ha elveszítik a választást, a törvény végrehajtása legyen a Fidesz gondja, ám ha nyernek, a törvényt visszavonják, miként ezt meg is tették 2006-ban. Ami nálunk van, nem demokrácia, de az önkényuralomtól, hála istennek, még messze vagyunk.

– Mennyi esélyt lát arra, hogy sikerülhet még az ősszel megálljt parancsolni ennek a kormányknak?

KÖVÉR LÁSZLÓ: hiszek benne, hogy egyszer még lesz rend, s ez rajtunk is múlik majd

FOTÓ: HORVÁTH PÉTER GYULA

– Az SZDSZ-nek, különösen a parlamenti képviselőinek, az az érdeke, hogy ez a kormány kihúzza 2010-ig. Végül is addig még ez a néhány szabad demokrata képviselő nettó 10-11 millió forintot haza tud vinni, nem beszélve a különböző zsiros szakértői, igazgatói és felügyelőbiztosági állásokról. Ha tehát az a kérdés, hogy az SZDSZ saját érdekei szerint akar-e találni olyan kapaszkodókat Gyurcsány Ferenc „programjában”, amire hivatkozva majd a képviselői megszavazzák az adótörvényt és a költségvetést, s ezzel meghosszabbítják Gyurcsány politikai létét, akkor az a válaszom, hogy ennek adom a legtöbb esélyt. Ha az a kérdés, a mai szituációban benne van-e, hogy az SZDSZ, belső küzdelmei miatt, kivételesen elvszerű, bár irracionálisnak tetsző lépésre szánja el magát, s képletesen szólva, kiveti magát az ablakon a tizedik emeletről, akkor erre is látok esélyt.

– A Fidesz felre tudná tenni sérelmeit, és leülne egy asztalhoz a kormány közös megbuktatásáról tárgyalni az MDF-fel és az SZDSZ-szel?

– A Fidesznek nincsenek sérelmei, a Fidesz egy politikai közösség, és jelenleg az ország legerősebb pártja. Képviselőinek, vezetőinek – személyesen nekem is – lehetnek konkrét emberekkel szemben sérelmei, de ez érdektelen. Nem érzelmi alapon viszonyulunk az SZDSZ-hez. Személyes véleményem szerint az SZDSZ a legkártékonyabb szereplője a magyar belpolitikának. Az MSZP sem olyan lenne, amilyen most, ha nem kötötte volna össze a sorsát 1994-ben az SZDSZ-szel, és a magyar demokrácia, illetve az egész társadalom is sokkal jobb állapotban lenne, ha a nemzetellenes destrukció, ami az SZDSZ legfontosabb jellemvonása, nem érvényesülne két évtizedes folyamatosan. Ennek ellenére abban hajlandók vagyunk megegyezni bárkivel, hogy az Országgyűlés menesse Gyurcsány kormányát, és a lehető legrövidebb időn belül adja vissza a mandátumot a nyolcmillió választóknak, hogy aztán az ország valóságos állapotának ismeretében, valódi programok alapján dönthessék el az embereket, ebből a mély válságból kinek a vezetésével látják a legrövidebbnek a kivezető utat. Addig pedig akár szakértőkből álló ügyvivő kormányt is el tudunk képzelni.

– A közvélemény-kutatások szerint a Fidesznek sikerülhet kétharmados többségre szert tennie a parlamentben.

Ebben az esetben szükség lenne koalíciós partnerre?

– A magyar választójogi törvények figyelembevétele mellett sokkal nehezebb kétharmados többséghez jutni, mint azt a prófétának tartott politológusok jósolják. De ha megkapnánk az abszolút többséget, akkor nem lenne célszerű koalíciós partnereket keresgélni. Az eddigi koalíciós kormányzás rossz kompromisszumok születnek, és nincsenek felelősök. Az egypárti felelősségvállalás azonban megkérdőjelezhetetlen. Ha koalíciót említünk, nem is biztos, hogy feltétlenül pártkoalícióra kell gondolni. Olyan széles körű társadalmi összefogásra van szükség, amelyet a pártokat egymástól elválasztó határok fölött lehetne létrehozni a társadalmi erők részvételével.

– Mi a véleménye az orosz-grúz konfliktusról? Láthatóan váratlanul érte a világot.

– Ami Grúziában történik, az mindenekelőtt a nagyhatalmi politika erkölcstelenségéből és elvtelenségéből fakad, amelyet túl egyszerű lenne kizárólag Oroszország nyakába varrni. Ez a helyzet sem Grúzia szuverenitásának nyílt semmibevételével vagy Koszovó függetlenségének egyoldalú elismerésével kezdődött, hanem egyebek között 1945-ben a jaltai konferenciával, miután a világháborúban a demokratikus értékeket képviselő Nyugat-Belzebubbal szemben Luciferrel kötött szövetséget. Ez a Nyugat mindazt a jogtörést, amit a magát Szovjetunió-nak nevező Oroszország elkövetett a közép- és kelet-európai, illetve ázsiai népekkel szemben, gyakorlatilag legitímálta, s a kommunizmus bűneinek relativizálásával legitímálja ma is. Ennek logikus folyamánya, hogy az immáron gazdasági és katonai erejét visszanyerni akaró Oroszország megpróbálja nagyhatalmi befolyását is visszaszerezni azokban a térségekben, amelyekre vonatkozóan egyszer már el tudta ismertetni az igényjogosultságát, a Nyugat pedig gyengének mutatkozik ahhoz, hogy Grúziát és a távoli kis országokat megvédje.

– De mi történik valójában Grúziában? Olyan, mintha fél évszázadot visszamentünk volna az időben.

– Ez a konfliktus nem szól másról, mint hogy egy nagyhatalom értésre adja: nincsenek szabályok. Már nemcsak Grúziáról van szó, hanem Közép- és Nyugat-Európáról, az egész

Nyugatról. Mert ha Grúziát büntetlenül le lehet rohanni, és el lehet szakítani területének jelentős részét, akkor Európával is meg lehet tenni ugyanezt. Esetleg elzárják a gáz- és olajcsapokat, és Európa energia nélkül marad. Ha viszont Európa nem tud elvi alapon válaszolni, nemcsak hogy politikailag veszíti el mozgásterét, erkölcsileg is lehetetlen helyzetbe kerül, zsarolhatóvá válik. Innentől kezdve pedig amit a nemzetközi jogról papol, az bizony cinikus és üres frázis marad nagyon sok embernek.

– Budapest vajon mit üzen a határon túli magyaroknak azzal, hogy miközben elismerte Koszovó függetlenségét, ugyanettől elzárkózik Dél-Ossetia és Abházia esetében?

– Mint mondtam, az elvtelenség a legfőbb gond. A világpolitikának hosszú ideje egyik legfontosabb megoldásra váró problémája a nemzeti kérdés. Megértéséhez visszamehetnénk az időben az első világháborúig, Trianonig és a wilsoni elvekig, amelyekben meghirdették a nemzetek önrendelkezési jogát. Ez nagyon szép, humánus elv, csak az a gond, hogy mereven ütközik a nagyhatalmi erőviszonyokat tükröző nemzetközi jog status quo-tisztelő alapelveivel. A mindenkor hatalmak egyik oldalról próbálják fenntartani a status quo-t, a másikról pedig pillanatnyi érdekeiknek megfelelően hol itt sértik meg az elveket, és ismerik el bizonyos nemzetek önrendelkezési jogát, hol meg az ellenkezőjét teszik. Nevetséges lenne, ha nem volna túl tragikus, hogy Oroszország védi az önrendelkezési jogot Abháziaiban és Dél-Ossetiában, miközben nem tudjuk, hány abház és oszét létezik valójában, és hány orosz telepítettek oda a sok évtizedes orosz megszállás alatt. Jellemző, hogy a budapesti orosz nagykövet szerint az oszétok döntésétől függ, hogy együtt akarnak-e élni a grúzokkal, de azt nem teszi hozzá, az meg hadd legyen már a csecsenek joga, hogy eldöntsék, együtt akarnak-e élni az oroszokkal. Ilyen romlott, aljas, cinikus politikát nem lehet tartósan fenntartani, de legkevésbé lehet demokratikusnak álcázni. Egy ilyen játszmában pedig annak van veszítenivalója, akinek a megítélésében az erkölcsnek még van szerepe. Nyilvánvaló, hogy Retteggett Iván megkészt utóda ebben a mérkőzésben induló előnyben van a Nyugattal szemben, mert ő gyakorlatilag sohasem merít el sajátjának azokat az értékeket és

normákat, amelyeken ismét lánctalppal tapos.

– Nyolc hónappal ezelőtt azt állította a Fidesz, hogy nemzetbiztonsági kockázatot jelent a KGB-iskolát végzett Laborc Sándor kinevezése a titkosszolgálatok élére. Ma, amikor a NATO igen bizalmas döntéseket kénytelen hozni Moszkvával kapcsolatban, igazoltnak látja a veszélyt?

– Szemlélatomást győztesen került ki Laborc Sándor abból a konfliktusból, amely az ellenzék és a kormány között miatta alakult ki. Olyannyira, hogy már a saját irányító szakminiszterét is képes megkerülni, ha személyesen a miniszterelnöknek kell valamilyen információt szállítani, vagy tőle instrukciókat várni. Hovatovább a biztonságpolitikai vezető informális kormánytaggá vált a politikai elhárítás területén, akárcsak annak idején az ÁVH meg a III-as főcsoportfőnökség élén ülő személyek, akik szintén nem az illetékes miniszteren keresztül konzultáltak Rákosi és Aczél elvtárral vagy Kádár Jánossal. Nem tudok súlyosabbat mondani Laborc Sándorról, amit idáig elmondunk: ő egy két lábón járó nemzetbiztonsági kockázat.

– A terv kész, a magyar vízszolgáltatásokat privatizálnák. Amikor ennyire gyorsan képes instabillá válni a világpolitikai helyzet, az édesvízkészletek idegen kézbe adása újabb nemzetbiztonsági kockázatot jelenthet.

– Mostanság, amikor világszerte élelmiszerár-robbanással nézünk szembe, egyre nyilvánvalóbbá válik, hogy a globális klímaváltozás következtében a népesség jelentős része nem fog tudni hozzájutni egészséges ivóvízhez és a mezőgazdaság fenntartásához szükséges vízhez sem. A víz és a művelhető termőföld történelmi értelemben pillanatokon belül stratégiai kincsé válik, ugyanúgy, mint az energia.

– Ezt ne tudnák a magyar kormányban?

– Hogyne tudnák, csak az úgynevezett magyar kormány nem Magyarországot, nem a magyar embereket, hanem a magyar nemzet érdekeitől idegen érdekeket képviseli, ráadásul saját zsebre. Működését nagyjából a gyarmatosítás korabeli nyugat-afrikai néger törzsfőnökök szerepéhez tudom hasonlítani. Ők néhány hordó rumért, néhány puskáért és késért meg egy-két tükört hajlandók voltak saját törzsük lakosságának egy részét is eladni a rabszolga-kereskedőknek. Tehát ezek, akik ma kormányon vannak, bármikor eladnak bennünket bárkinek a saját anyagi boldogulásuk érdekében. Meggyőződéseim szerint látják, hogy rossz, amit csinálnak, de ez a legkevésbé sem érdekli őket.

– Kérdés, hogy ez jogi kategória-e.

– Nem, ez erkölcsi értelemben vett hazáárulás, jogi értelemben sajnos elég nehéz minősíteni ezeket a döntéseket.

– Akkor a ma hatalmon lévők nyugodtan nézhetnek a következő választások elébe.

– Ezt a legkevésbé sem állítom, sőt láthatóan egyre nyugtalanabbul. Pánikreakciójuk oka, hogy pontosan tudják: számukra legkésőbb 2010-ben vége van a történetnek. Amit addig még el lehet lopni, azt esetleg meg tudják őrizni, bár az elévülési idő még szerepet játszhat későbbi megítélésükben. De egy biztos: a választások után vége lesz ennek a csúf történetnek. Hiszek benne, hogy egyszer még lesz rend, s ez rajtunk is múlik majd. A demokrácia mégiscsak jó rendszer, hiszen nyolcmillió embernek van rá joga, hogy szavazatával meghatározza az ország fejlődésének irányát, és a kollektív öngyilkosság helyett az életet válassza. ■